

Miks neid indigolasteks nimetatakse?

Mõiste „indigo” tähistab indigosinist värvi, mis on sügavsinise värvi toon, sarnane teksades ja lasuurkivis leiduvaga. Sõna on tuletatud tšakra või energia värvidest. Erinevate põlvkondade täiskasvanuea probleemistiku võib siduda teatava tšakra ja selle värviga. Näiteks olid suure depressiooni ja Teise maailmasõja järgse 1940-ndate ja 50-ndate põlvkonna inimestel peamiselt „turvalisuse” probleemid. Nad abiellusid noorelt ja pidasid üht ametit kogu elu. Önn töös ja eraelus polnud nii tähtis kui turvalisust pakkuv positsioon. Selline maailmavaade on omane juurtšakrale, mis on selgroo allosas paiknev energiakeskus. Iga tšakra keerleb erineva kiirusega, sõltuvalt tegevusvaldkonnast. Need tšakrad, mis tegelevad materiaalsete teemadega, keerlevad aeglasemalt, kui vaimsusele keskendunud tšakrad.

Kui valgus liigub aeglaselt, siis – nagu te teate – nähakse seda soojade toonidena, näiteks punane, oranž ja kollane. Mida kiiremini valguslaine liigub, seda külmem tema värv on. Lilla on kõige suurema kiirusega värv, mida enamasti seostatakse vaimsete võngetega. Juurtšakraga seotud 1950-ndate põlvkonda võiks nimetada ka „punase kiire lasteks”. Seda seepärast, et juurtšakra keerleb aeglaselt ja see on kõige aeglasem valguskiirusvärv: punane. 1960-ndate ja 70-ndate noored muretsesid vähem turvalisuse pärast ning huvitusid rohkem füüsilistest naudingutest, nagu seks, narkootikumid ja *rock'n'roll*. Need kogemused on kooskõlas teise tšakraga, mida tuntakse sakraaltšakrana. See tšakra liigub juurtšakrast veidi kiiremini, seetõttu näib tolle värv oranžina. Seepärast võiks 60-ndate ja 70-ndate inimesi nimetada ka teise (või oranži) kiire lasteks.

Järgmine põlvkond, 1980-ndatel, hoolis peamiselt isikliku vara ja võimu omandamisest. Naised hakkasid kandma mehelikke õlakutega kostüüme. Noored võtsid ohtralt laenu ja ostsid kinnisvara ning autosid, et naabritele muljet avaldada. Selline käitumine seostub kolmanda ehk päikesepõimiku tšakraga, mis keerleb kollase värvina. Varastel 1990-ndatel algas vaimne revolutsioon: paljud inimesed liitusid kirikute või templitega ja lugesid spirituaalset kirjandust. Paavst pidas kõne, vabandades kiriku patutegude pärast, Ameerikas vähenes vägivaldsete kuritegude arv. Kas säärane vaimne huvi ja patukahetsus võis olla seotud uue aastatuhande saabumisega, kui mõned inimesed kuulutasid ette Kristuse teist tulemist? Hoolimata sellest, kas vaimne ärkamine sai alguse hirmust või armastusest, näib sel olevat endiselt mõju. See uuenenud huvi vaimsete teemade vastu on olnud südamekeskne protsess, mida seostatakse smaragdrehelises sageduses keerleva südametšakraga. 1990-ndad tõid kaasa püüde sõltumatuse poole. Kätte oli jõudnud individualismi aeg, ükskõik kas see avaldus aktsiaturul mängimise, iseenda alluvuses töötamise kaudu või otsuses loobuda võidujooksust edu nimel.

Töökohtade vähendamine tähendas lõppu eluaegsele tööga kindlustatusele. Selle asemel pidi igaüks enda eest võitlema hakkama. Lisaks tekkis paljudel inimestel tungiv vajadus elada oma elu ausalt – see tõi kaasa ebatervete suhete lõpetamise (tööl, abielus jne). Sageli said neist oma huvivid rakendavad eraettevõtjad. Niisugused muutused on seotud kurgutšakraga, mis hõlmab tõe ja ausust suhtlemisel. Kurgutšakra pöörleb taevasinises valguses. 1990-ndate vaimne revolutsioon taaselustas huvi üleemeeliste nähtuste vastu, mis kandus uude aastatuhandesse. Esimest korda avaldas tavaajakirjandus esilehel artikleid sellistest meediumidest nagu James Van Praagh, John Edward ja Sylvia Browne. Filmid ja tele-*show'd*, näiteks „Kuuemeel” ja „Inglipuudutus”, kirjeldasid avameelselt ingleid, maistes kütkeis olevaid hingi ja elu pärast surma.

Kuuemeel tšakra, tuntud ka kolmanda silmana, on seotud huviga üleemeeliste ilmingute vastu. Kolmas silm pöörleb kolme erineva värvina: valge, lilla

ning peamiselt *indigosinisen*a. Lapsi, kes on sündinud 1970-ndate keskpaigast praeguse ajani, nimetatakse indigolasteks, sest nad on päris otseses mõttes „indigokiire lapsed”. Nad on suurte üleemeeliste võimetega, kellele üleemeelised nägemused ning teadmised on iseenesestmõistetavad. Nad on nii vaimsed, et sageli on nad andekad ka muudel aladel (kuigi ise võivad nad pidada seda needuseks). Näiteks on paljudel indigolastel kunstianne. See ei tule üllatusena, sest kunstilisust juhib parem ajupoolkera, mis indigotel domineerib. Nende anded väljenduvad loomises, mitte vasaku ajupoolkera kaudu omandatavas kunstiõppes. See tähendab, et indigod võivad laulmistunnis läbi kukkuda, sest nad ei suuda heliredeleid meelde jätta, kuid luua pärast kooli sisetunde ajal maailma kõige imelisemat muusikat omaenda muusikariistal. Samal moel võivad nad õpetajale tähelepanu pööramata vihikunurgad täis sirgeldada. Lähemal vaatlusel aga avastame keeruka ja üksikasjaliku kunstiteose. Paljud indigod on ka väga emotsionaalsed. Sageli on nad teiste laste jaoks nagu „psühholoogid tänavanurgal”, jagades kaastunnet ja häid nõuandeid. Inimesed puistavad indigotele südant nende avalik südamete ja hinnangutevaba oleku tõttu. Seega võib teie indigolaps tuua koju kaasa kamba kasimatuid lapsi, kes on tegelikult teie „psühholoogist” lapse klientuur.

Ülitundlikud indigolapsed

Indigolapsed on ülitundlikud mitmel moel. Tõenäoliselt on neid narritud „liiga tundlikeks”, samal ajal on nende tundlikkus vaimne and, mis toimib kui detektor. Tuletage korraks meelde, kui tundliku, teadliku või avatuna tunnete end, kogedes midagi väga sügavuti – näiteks pärast üldmassaaži või osalemist üleemeelisi võimeid arendaval kursusel. Kas te mitte ei avasta hiljem, et tajute teravalt teiste inimeste mõtteid ja tundeid ning teil tekib tahtmine ennast kaitsta ja vältida kalke olukordi, mida tekitavad näiteks suured rahvahulgad või vihased inimesed? Kuid indigod tunnevad nii *kogu aeg*. Nad tajuvad teravalt tundeid ja mõtteid ning nende tundlikkus avaldub kahel põhilisel viisil.

1. Tõde ja ausameelsus.

Indigod tunnevad vale või mis tahes valskuse kohe ära, justkui oleksid nad endasse kogunud eelnevate põlvkondade tarkuse. Neil on – nagu kirjanik Sam Keen seda nimetab – valedetektor küljes. Indigole ei saa valetada, ilma et sellel oleks tagajärg. Laps tunneb vale ära ja reageerib sellele agressiivselt või tõmbub endasse. Indigote tundlikkus tuleneb nende märkimisväärtest üleemeelistest võimetest, mis on tähtis osa nende eluülesandest, nagu mõne aja pärast selgub. Osa *meie* eluülesandest indigolaste vanemate ja õpetajatena on jälgida, et väikesed valguskandjad säilitaksid oma vaimuanded ja liiguksid kõrgema eluülesande täitmise suunas.

2. Keskkonnasaaste.

Indigolapsed on „loomutruud lapsed ebaloomulikus maailmas”. Paljud on Maal esimest korda ja nende immuunsüsteem (nii füüsiline kui ka emotsionaalne) ei suuda omastada maiseid mürke toidus, vees, õhus, tualett- tarvetes, puhastusvahendites, kunstlikus valgustuses ja suhetes. Teadlased on avastanud hulgaliselt ATH ning keskkonnasaaste seoseid.

Mida te siit leiате?

See ei ole lihtsalt järgmine raamat stiilis „Kuidas terveneda TH-st loomulikult moel”. Olen lugenud palju selliseid kirjutisi ja leidnud, et neis leidub hulk asjakohast ning teaduslikult tõestatud materjali. Aga iga kord, kui loen eneseabiraamatut TH kohta, tekib mul sama küsimus: „Kui need on õiged lahendused, miks siis kirjutatakse

Ritalini välja üha rohkem?” Pealegi kirjutatakse USA-s Ritalini välja rohkem kui üheski teises riigis, ning Austraalias Uus-Lõuna-Walesis tarvitab seda ravimit üks poisslaps kolmekümne kuuest. Olen märganud, et paljud TH-eneseabiraamatud pakuvad sadu suurepäraseid soovitusi toitumisharjumuste ja käitumise muutmiseks. Aga kui mina oleksin noore hüperaktiivse indigolapse vanem, tunneksin end suure infohulga all koormatuna. Kui arst kinnitaks mulle, et „teie lapse hüperaktiivsus väheneb, kui järgite lihtsalt neid 435 nõuannet”, piisaks sellest, et annaksin proovimata alla.

Kui tegin käesoleva raamatu jaoks uurimistööd ja seda veel kirjutasin, tuletasid minu inglid ja vaimsed teejuhid korduvalt meelde, et kasutaksin võimalikult lihtsaid sõnu. Nad palusid mul kirjutada raamat indigote, TH ja ATH põhiprobleemidest ning pakkuda lihtsaid ja realistlikke lahendusi. Reisisid mööda maailma ja rääkides indigolaste ning nende vanematega, esitati mulle pidevalt küsimusi praktiliste juhiste kohta. Näiteks on kõigile teada, et hüperaktiivsust mõjutab toit, kuid paljud vanemad väitsid, et laste toitumisharjumusi on peaaegu võimatu muuta. „Kuidas saan muuta lapse menüüd, kui sõbrad, reklaamid, kiirtoiduletid koolides ja tänavanurkadel ahvatlevad neid rämpstoiduga?” küsisid lapsevanemad ahastavalt. Nad otsisid vastuseid, mis toimiksid laste elus päevast päeva. Võib-olla olen ka mina praktiline inimene nagu teiegi, alati otsimas toimivaid lahendusi. Olen kristliku teaduse (*christian science*) ravitseja tütar, olles kogu lapsepõlve olnud tunnistajaks füüsiliste ja emotsionaalsete probleemide imelisele lahendamisele. Ema kasutas minu ja venna peal tihti vaimset tervendamist, nii et olen seda vahetult kogunud. See toimus 1960-ndatel, enne alternatiivse ravitsemise populaarseks muutumist. Seega mäletan, kuidas mind koolis narriti, kui vähegi arutlesin meie pere ebatavalise usu ja harjumuste teemal.

Kui olin pisut üle kahekümne, sünnitasin pojad Chucki ja Granti. Chuck (vanem poeg, praegu 23) on väga aktiivne alates hetkest, kui ta üsas esimese liigutuse tegi. Ta oli väga teotahteline kohe pärast sündi, uurides ja kombates ümbritsevat maailma. Kuigi ta valmistas parajat peavalu, oli ta ka äärmiselt abivalmis. Kord, kui Chuck oli vaid kolmene, tahtsin värsketest apelsinidest mahla teha, kuid ei osanud vana keerulist mahlapressi kokku panna. Pooleldi meeleheitel palusin Chucki appi. Ta läks mahlapressi juurde ja pani selle kohe kokku!

Väikese lapsena tavatses ta minuga esoteerilistel teemadel kaasa rääkida. Ta jagas minuga oma jumalateooriat ja avaldas mõtteid universumi suurusest, hakates neil teemadel täiesti igapäevastes olukordades suvalisel ajal rääkima. Kuidas ma küll kahetsen, et ei jäädvustanud tema sügavamõttelisi sõnu!

Grant (praegu 21) on samuti väga vaimsete huvidega ja abivalmis, kuid ta on vaiksem, vaoshoitum ja sissepoole suunatum kui Chuck. Nad esindavad indigolaste kaht põhitüüpi: agressiivset sõdalast ning tasase loomuga kunstnikku. Kui poisid olid veel väikesed, siirdusin tagasi ülikooli psühholoogiat õppima. Päeval töötasin sekretärina ning koolis käisin lõunavaheaegadel ja õhtuti. See võttis kaua aega, kuid lõpuks kaitsesin nõustamispsühholoogias bakalaureuse-, magistri- ja doktorikraadi. Minu esimene töö nõustajana oli sõltuvushaigete haiglas, töötasin narkosõltlaste ning alkohoolikutega. Hiljem spetsialiseerusin, asutasin oma kliiniku ja hakkasin ravima toitumishäirete all kannatavaid inimesi. Sel ajal kirjutasin eneseabiraamatuid oma kliinilistest kogemustest töö. Mul olid vaimse tervenduskunsti teadmised meeles, kuid kartsin neist avalikult rääkida. Vahepeal avaldasid inglid ja vaimsed teejuhid mulle survet, et räägiksin avalikult vaimsest tervendamisest. Nad tuletasid mulle meelde, et minu elu kõrgem eesmärk on rääkida keha, meele ja vaimu teemadel.

Inglid ja teejuhid ütlesid, et igal inimesel on oma kõrgem eluülesanne – missioon, mis leevendab teiste inimeste elu – ja veel, et muutume õnnetuks ja haiglaseks, kui keeldume järgimast oma kõrgemat eesmärki. Samal ajal oli mul selgelt meeles, kuidas mind lapsena narriti ja mõnitati, kui rääkisin avalikult meie perekonna vaimse tervendamise võtetest. Ma ei soovinud riskida ametialase maine kahjustamise, sissetuleku vähenemise või ego haavamisega lihtsalt selleks, et rääkida oma vaimsetest tõekspidamistest! Seega eirasin oma inglil nõuandeid. Alles kokkupuude surmaohuga tõi mind mõistusele. Olin niivõrd harjunud inglaid ignoreerima (kes räägivad meiega intuitsiooni või sisehääle kaudu), et oleksin peaaegu surma saanud! See juhtus 1995. aasta 15. juulil. Valmistusin kohtumisele sõiduks Kaliforniasse Anaheimi, mis asub minu rannikuäärsest Orange County kodust umbes tunniajase sõidu kaugusel. Üks minu inglitest ütles selgelt, et kui ma kabrioletile katust peale ei pane, varastatakse see ära. Sel eluperioodil oli mulle harjumuseks saanud inglaid mitte tähele panna. Tunni aja pärast peatasid kaks relvastatud meest mu väevõimuga ja üritasid autot röövida. Õnneks oli ingel ikka veel minuga. Ta käskis mul autovarastele vastu hakata ja täiest jõust karjuda. Esimest korda pärast pikki aastakümneid järgisin inglite nõuandeid ja mul õnnestus põgeneda, ilma et oleksin kaotanud autot, rahakotti või elu. Pärast seda juhtumit olin vägagi traumeeritud ning pöördusin abi saamiseks vaimse tervendamise juurde tagasi. Tulemused olid tõhusad ning paranasin täielikult traumajärgsest ärevustundest. Kirjeldatud juhtumi tagajärjel muutus igavesti nii minu isiklik kui ka ametialane elu. Pühendasin end taas vaimsele teele ja tulin peidust välja. Jätsin traditsioonilise psühhoterapia praksise pooleli ning hakkasin selle asemel korraldama inglil teraapia kursusi. Kuigi olen metafüüsilise kristluse järgija, hakkasin tööle inimeste usutaustale tähelepanu pööramata. Selgus, et kõik minu ingliteraapia kursustel osalejad said märkimisväärset abi. Hakkasin ka teistele terapeutidele ja meditsiinitöötajatele ingliteraapiat õpetama, kes samuti saavutasid suurepäraseid tulemusi, aidates ennast ja seejärel ka kliente.

Olen kohanud inimesi, kes on ravinud ingliteraapia abil kliendid terveks kroonilistest, ravimatutest, ägedatest ning lühiajalistest füüsilistest haigustest ja psühholoogilistest probleemidest. Olen ise ingliteraapia abil tervenendud igasugusest vajadusest šokolaadi ja suhkru järele. Käesolevas raamatus kirjeldan ingliteraapia rakendamist indigolastel sageli esinevate TH- ning ATH-sümptomite raviks. Varsti leiate ise, et ingliteraapia mõjub indigolastele väga hästi. Hiljuti tuli kursuse ajal minu juurde Josie, naine, kellel olid pisarad silmis ja käed kallistamiseks avali. Josie rääkis erutunult, kuidas ta koges jumalikku sekkumist oma 13- aastase poja ellu pärast seda, kui oli lugenud minu raamatuid inglitega koos töötamisest. „Enne inglilt abi palumist ei olnud võimalik Chrise ohjeldada,” seletas Josie mulle. „Ta ei olnud nõus õigel ajal koju tulema ning kasutas narkootikume. Tema kooliasjadega olid segased lood. Kuid siis tõi tädi koju ühe teie kirjutatud raamatu, millest lugesin, kuidas suhelda Chrise inglitega. Tol ajal ma inglitesse tegelikult ei uskunud. Arvasin, et inglid on väljamõeldis – nagu jõuluvana. Aga soovisin poega meeletult aidata, seega proovisin. Rääkisin hääletult Chrise kaitseinglitega, kuigi polnud sugugi kindel, et teen seda õigesti. Ma polnud isegi kindel selles, kas tal üldse on kaitseinglid, sest ta käitus, nagu oleks püsti kurat lahti! Aga tulemused olid peaaegu kohe näha. Ma muudkui rääkisin nende inglitega igal õhtul.” Küsisin Josie’lt, kuidas Chrisil nüüd läheb. „Tal läheb suurepäraselt!” ütles Josie säravalt. „Ta on õnnelik, ei tarbi enam narkootikume ja koolis läheb hästi.” Aastate jooksul olen õppinud, et vaimsed tervendamisemeetodid on kõige tulemusrikkamad ja elulähedasemad. Teil on

õigus, kui ütlete endamisi: „Minu last aitab ainult ime.” Olen siiralt rõõmus, kui olete indigo ja loete seda raamatut!

Järelikult hoolite endast ning oma elu kõrgemast eesmärgist. Õpetan teile samu meetodeid, mida kasutasin klientide ja kuulajaskonna peal, et aidata neil avastada oma elueesmärki. Kui olete kord selle leidnud ja asute oma ülesande kallal tööle, vabaneb teist suur osa sisemist tühjust ning valu. Õpetan teile ka mõningaid vaimse tervendamise meetodeid, mis aitavad teil end puhastada negatiivsest energiast, mida olete võinud teistelt inimestelt enda külge haakida. Need harjutused muudavad teid energilisemaks, aitavad hoida meelerahu, võimaldavad paremini keskenduda ning tagavad sügavama une. Indigolapsed on siia tulnud, et juhatada sisse uue rahuajastu algus. Meie vaimne kohus on aidata neid igaviisi!

Kas mina või minu laps on indigo?

Indigotel on tavaliselt järgmised omadused:

- 1) tahtejõulisus;
- 2) sündinud 1978. aastal või hiljem;
- 3) põikpäisus;
- 4) loomingulisus, loomupärane muusika- ja luuleanne, hea käsi ehtekunsti peale jne;
- 5) aldis sõltuvustele;
- 6) „vana hing”, justkui oleksid nad 13-aastastena 43-aastase inimese tarkusega;
- 7) intuiivsus, ülemeelised anded; võimalik, et on näinud ingleid või surnud inimesi;
- 8) isoleeritus agressiivsuse või introvertsuse tõttu;
- 9) iseseisvus ja uhkus, isegi kui nad teie käest pidevalt raha küsivad;
- 10) sügav sisemine vajadus märgatavalt aidata maailma;
- 11) madal enesehinnang vaheldub suurjoonelisusega;
- 12) tüdineb kiiresti;
- 13) tõenäoliselt on diagnoositud TH või ATH;
- 14) kaldub unetusele, magab rahutult, näeb õudus - unenägusid, raskused või hirm magamajäämisel;
- 15) on olnud depressiivne, mõelnud või isegi üritanud enesetappu;
- 16) otsib tõelisi, sügavaid ja kauakestvaid sõprus suhteid;
- 17) leiab lillede ja loomadega kiiresti ühise keele.

Kui loetlen kursustel neid indigolaste omadusi, jõuab see ruttu kohale enamikule vanematest ja lastest, kes teavad kindlalt, et nemad ise või nende lapsed on indigod. Kuid siiani küsitakse minult üle, et olla täiesti kindel. Vastus on see, et indigod on nii mitmekesised nagu sinise värvi varjundidki. Me *vajame* mitmekesisust indigote seas, kes võtavad enda peale mitmesuguseid rolle uuel rahuajastul. Mõnest saavad juhid, teistest teadlased, ravitsejad, tugiisikud või õpetajad. Kui teie laps vastab jaatavalt 14 või enamale küsimusele, on ta tõenäoliselt indigo, kui 11–13-le, siis ta arvatavasti alles õpib indigoks olemist või arendab endas väikesele valguskandjale iseloomulikke omadusi. Ülal kirjeldatud iseloomustus võib käia ka nende indigolaste kohta, kelle vaimsed anded on kunstlikult Ritalini abil või väevõimuga alla surutud. Kui olete täiskasvanu ja leiate sarnasusi indigote tunnusoontega, siis ehk olete üks esimestest indigolaste eelkäijatest. Mõned indigod kehastusid Maale 1978. aastast palju varem, et koguda infot ja valmistada ette pinnas indigolaste põlvkonnale. Kui olete täiskasvanu ning tunnete sarnasust indigotega, kuulute kõige tõenäolisemalt valguskandjate ridadesse.

Minu raamatust „Valguskandja tee” („Lightworkers Way”, Hay House, 1997), leiate juhiseid oma tee järgimiseks.

KES ON KRISTALLILAPSED?

Esimene asi, mida kristallilaste (ma nimetan neid ka kristallideks) juures märkate, on nende silmad – suured, läbitungivad ja noorusest hoolimata elutargad. Nende silmad vaatavad ainiti teie hingesügavustesse, ka kõige varjatumatesse soppidesse. Võib-olla olete kohtunud selle erilise põlvkonna lastega, kes järjest sagedamini meie planeedile sünnivad. Nad on õnnelikud, rõõmsad ja andestavad. 2003. aastal vastündinud kuni seitsmeaastased uued valguskandjad erinevad eelmistest põlvkondadest, nemad on siin valguse teenistuses. Nad on paljuski täiuslikud ja näitavad selgelt, et inimkonnal on tulevikulootust. Vanemad lapsed (umbes 7–25-aastased), keda nimetatakse indigolasteks, jagavad kristallilastega ühiseid jooni. Mõlemad põlvkonnad on ülimalt tundlikud ja intuiiivsed ning neil on käsil oluline missioon. Peamine erinevus seisneb nende temperamendis. Indigotel on sõdalase vaim, sest nende kollektiivne eesmärk on 10 põrmustada vanad mõtteviisid, mis on lakanud meid teenimast. Nad on siin selleks, et tunnistada kehtetuks valitsus-, haridus- ja kohtusüsteemid, millel puudub väärikus. Selle eesmärgi täitmiseks peab neil olema tuline temperament ja vankumatu meelekindlus. Täiskasvanud, kes väärtustavad kuulekust ja kardavad muutusi, võivad indigolapsi valesti mõista. Tihti märgistatakse neid lapsi psühhiaatriliste diagnoosidega aktiivsus- ja tähelepanuhäire (ATH) või tähelepanuhäire. Kurvastama paneb see, et kui neid lapsi ravitakse, kaotavad nad oma imelise tundlikkuse, vaimsed anded ja sõdalase energia. Kirjutasin indigolastest pikemalt raamatus „Indigolaste toetamine ja toetamine” ning seda teemat on süvi käsitlenud ka Lee Carroll ja Jan Tober raamatus „Indigolapsed”. Kontrastiks indigotele on kristallilapsed tasakaalukad ja õnnelikud. Kindlasti on ka neil aeg-ajalt tujukuse hoogusid, kuid enamjaolt on need lapsed andestavad ja muretud. Kristallid on põlvkond, kes kõnnib indigote sisse tallatud rajal. Esmalt tulevad indigolapsed teed rajades, hävitades kõik, millel puudub väärikus. Puhastatud rajal järgnevad neile kristallilapsed, sammudes turvalisema ja kindlama maailma poole.

Määratlused „indigo” ja „kristall” tulenevad nende põlvkondade esindajate aura värvidest ja mustritest. Indigo lastel on auras palju indigosinist. See on kolmanda silma tšakra värv. Kolmas silm on energiakeskus, mis paikneb kulmude vahel. See tšakra reguleerib selgeltnägemist ehk võimet näha energia- ja vaimumaailma, ning visioone. See anne on paljudel indigolastel. Kristallilastel on imelised kvartskristalli prisma pastelsetes toonides mitmevärviliselt kütlevad auras. Selle põlvkonna üks huviobjekt ongi kristallid ja kivid, nagu te seda raamatut lugedes avastate. Sellest tuleneb ka nende nimetus – kristalli lapsed. Kristallilapsi võib iseloomustada järgmiselt:

- sündinud üldjuhul pärast 1995. aastat
- suured, intensiivse pilguga silmad
- ligitõmbav isiksus
- väga tundeküllased
- hakkavad hilja rääkima
- väga musikaalsed, paljud laulavad enne, kui räägivad
- kasutavad suhtlemiseks telepaatiat või enda loodud märgikeelt
- neil võib olla diagnoositud autism või Aspergeri sündroom
- tasakaalukad, armsad ja armastavad
- kergesti andestavad
- väga tundlikud ja empaatilised

- tugev side looduse ja loomadega
- neil ilmnevad tervendavad võimed
- huvituvad kristallidest ja kividest
- räägivad inglitest, vaimse tasandi õpetajatest ja eelmistest eludest
- väga loomingulised, kunstikalduvustega
- eelistavad taimseid toite ja mahlu "tavalisele" toidule
- võivad olla kartmatud avastajad ja hämmastava tasakaalu tunnetusega ronijad

AASTATUHANDEVAHETUSE LAPSED

Paljud meist tundsid 1995. aasta paiku sisimas närvivat rahutustunnet. Materialistlike 80-ndate aastate järel otsisime tähendusi ja viise, kuidas maailma tervendamisse oma panus anda. See oli uue vaimse ärkamise algus, kui hakkasime otsima vastuseid ja sisemist eneseteostust. Paljudel inimestel oli sel aastal sügavaid vaimseid kogemusi. Nii minulgi: 15. juulil 1995 pääsesin relvastatud autoröövist vähimagi kriimuta tänu ühe inglise selgele ja võimsale häälele. Sellest juhtumist peale olen pühendanud oma elu vaimse õpetamisele. Olen kohtunud paljude inimestega maailma eri paigus, kes kõik kogesid sel aastal midagi raputavat. Pole siis ime, et just sel ajal hakkasid kristallilapsed saabuma. Nad teadsid, et täiskasvanud on lõpuks valmis laste kõrgemateks vibratsioonideks ja puhtamaks eluviisiks. Mõned vanemad kristallilapsed olid siin juba ees. Nemad olid skaudid – esimesed kristallilapsed, kes tulid olukorda uurima ja unenäo ülekannete ajal koju aru andma. Varasemad kristallid olidki need, kes andsid 1995. aastal teada, et nüüd on soodne aeg suurema hulga kõrgema vibratsiooniga laste saabumiseks. Sündivate kristallilaste arv suureneb aasta-aastalt ja värsked kristallid ilmutavad üha sügavamaid vaimseid võimeid.

VALESTIMÕISTETUD ANDED

Nagu juba varem mainisin, nimetatakse kristallilastele teed rajanud põlvkonda indigolasteks. Üks indigote vaimseid andeid ongi nende võime kohe kindlaks teha ebaausus – nagu koer tunnetab ära hirmu. Indigod *teavad*, kui neile valetatakse, nendega manipuleeritakse või neid üleolevalt koheldakse. Nende laste kollektiivne eesmärk on juhatada sisse uus väärikas maailmakord, seetõttu on sisemine valedetektor nende lahutamatu osa. Jällegi võib see sõdalase vaim teatud täiskasvanuid ohustada. Lisaks *ei suuda* indigod kohaneda ebafunktsionaalsete olukordadega koolis, kodus ja tööl. Neil puudub võime eraldada end oma tunnetest ja teeselda, et kõik on hästi ... välja arvatud juhul, kui neid on ravimitega uimastatud või tuimestatud. Ka kristallilaste sisemisi andeid võidakse valesti mõista – näiteks nende telepaatilisi võimeid, mis tihtipeale ongi tegelik põhjus, et nad hakkavad hiljem rääkima kui enamik väikelapsi. Selles uues maailmas, mida indigod sisse juhatavad, oleme me kõik palju intuitiivsemad ja tundlikumad: me ei sõltu enam nii palju öeldud või kirjutatud sõnadest. Kommunikatsioon toimub kiiremini, otsekohesemalt ja ausamalt – mõtete lugemise teel. Juba praegu on paljud meist saanud ühenduse oma üleemeeliste võimetega. Kõikide aegade suurim on huvi paranormaalse vastu, mida toetavad raamatud, filmid ja telesaated. Nii polegi imestada, et indigotele järgnev põlvkond on uskumatult telepaatiline. Nagu eespool mainitud, hakkavad paljud kristallilapsed kõnelema hiljem, mõned ootavad kolme-nelja aasta vanuseni, enne kui rääkima hakkavad. Samal ajal ei ole lastega suhtlemine vanematele probleemiks, kaugel sellest! Vanemad kasutavad kristallilastega suhtlemiseks kommunikatsiooni mõttetasandil ja kristallilapsed kasutavad enda väljendamiseks samuti telepaatiat, enda loodud märgikeelt ja hääliitsusi (sealhulgas laulu).

Probleemid algavad siis, kui kristallilapsi hindavad meditsiini- või haridusvaldkonna asjatundjad, kes ütlevad, et neil on „ebanormaalsed” kõnemaneeerid. Juhuslik pole seegi, et samal ajal, kui sünnib järjest rohkem kristallilapsi, on autismi diagnooside arv rekordiliselt kasvanud! Selge on, et kristallilapsed on teiste põlvkondadega võrreldes erilised. Kuid miks peaks seda erinevust käsitlema patoloogiana? Kui lapsed kodus edukalt suhtlevad ja vanemad ei muretse, siis miks peaks tekitama probleemi seal, kus seda ei ole? Autismi diagnostiline kriteerium on väga selge: autistlik isik elab omaenda maailmas ja on end teistest inimestest eraldanud. Autistlik inimene ei suhtle, sest tal puudub huvi väljaspool oleva vastu. Kristallilapsed aga käituvad hoopis vastupidiselt. Nagu te ka hiljem loete, on nad ühed kõige avatumad, suhtlemisaltimad, hoolitsevamad ja lähedust otsivad lapsed. Neile meeldib filosoferida, neil on kõrged vaimuanded ning nad näitavad ennekuulmatut tundlikkust ja headust. Näiteks saabus mulle tohtul hulgal lugusid sellest, kuidas kristallilapsed spontaanselt inimesi kallistavad. Autistlikud lapsed nii ei käituks! Ajaloost leiab palju näiteid kuulsatest inimestest, kes hakkasid rääkima suhteliselt hilja – Albert Einstein on neist ehk kõige tuntum. Einsteini õde Maja kirjutab, et tema särava mõistusega vend ei hakanud kõnelema enne, kui ta oli üle kahe aasta vana. U. S. News and World Report'i (9. detsember 2002) väitel olevat Einstein teatanud oma esimeses lauses, et tema piim on liiga kuum. Hämmeldunud vanemad olevat temalt siis küsinud, miks ta varem ei ole midagi öelnud. Väike geenius vastanud, et sinnamaani oli kõik korras. Raamatus „Indigolaste toetamine ja toitmine” pakkusin välja, et aktiivsuse- ja tähelepanuhäire (ingl k *attention deficit with hyperactivity disorder* – ADHD) võiks tähendada 17. ja hoopis ülemeelelise kogemusele suunatud tähelepanu (ingl k *attention dialed into higher dimension*). See oleks tolle põlvkonna laste täpsem kirjeldus. Samamoodi ei vääri kristallilapsed autismi silti. Nad ei ole endassesulgunud, vastupidi, nad on imetlusväärset avatud. Just nimelt – need lapsed väärivad imetlust, mitte arenguhäire diagnoosi! Kui kusagil üldse on häire, siis süsteemis, mis ei suuda mahutada järjest edasiarenevat inimest. Kui häbistame neid lapsi düsfunktsionaalsuse sildiga või uimastame nad kuulekaks, siis hävitame taevaliku kingituse ja uue tsivilisatsiooni enne, kui see jõuab kanda kinnitada. Õnneks on olemas palju positiivseid lahendusi ja alternatiive. Seesama taevane vägi, mis kristallilapsed siia saatis, on hea abimees meile, kes me nende laste eest hoolitseme.

KUIDAS JA MIKS SEE RAAMAT SÜNDIS

Esimest korda sain kristallilastest teada oma ingliteemalise loengusarjaga ringi reisis. Märkasin nende silmi ja köitvat isikupära. Pidasin lastega mõttelisi kõnelusi ja kuulsin väga selgelt, kuidas nad mu küsimustele telepaatiliselt vastasid. Nägin, kuidas nad minu sõnatute kiiduavalduste peale naeratasid ning sain aru, et *need lapsed kuulevad mu mõtteid!* Järgneva paari aasta jooksul intervjuueerisin lapsi ja nende vanemaid indigolaste raamatu tarvis. Mind on alati köitnud see, kui leian inimeste käitumises teatud seaduspärasusi. Olgugi et oleme kõik omanäolised nagu lumehelbed, on lumehelvestelgi sarnasusi. Indigolaste puhul panin tähele juba eespool mainitud jooni. Kristallilastega võttis mu uurimustöö aga veelgi huvitavamaid pöördeid. Samal ajal tulid mu õpilased ja kolleegid viiel, kuuel korral omal algatusel minu juurde, vahendades kõik sama sõnumit: nad nägid, et ootasin üht väga erilist last. Loomulikult ei olnud ma tegelikult lapseootel, kuid teadsin, et minu selgeltnägijatest sõbrad nägid mu ümber kristallilapsi. Need kristallilapsed andsid mulle teada oma soovist, et nad sellesse raamatusse kirjutataks. Armusin igasse kristallilapsesse, kellega kohtusin. Nende südamed olid sama avatud ja armastavad

nagu inglitel, kellega olin suhelnud. Märkasin, et nad olid pingevabad ja vähenõudlikud. Õhtuti uinusin nendest lastest mõeldes ja hommikul ärgates oli mul tohutult infot, mida vaimumaailm (võib-olla need samad lapsed) mulle unes jagas.

Igal hommikul ärgates teadsin kristallilaste kohta rohkem, kui olin teadnud õhtul magama minnes! Hakkasin nendest oma loengutes rääkima ja leidsin, et mu kuulajad on väga huvitatud. Paljud neist olid nende eriliste laste vanemad, vanavanemad või õpetajad. Nad tundsid oma lapsed minu kirjeldustes kohe ära. Astusin sammukese edasi, paludes neil ja minu uudislehe tellijatel täita ankeet oma kristallilaste kohta. Juba esimesel päeval saabus mulle sadu vastuseid. Selle raamatu jaoks töötasin läbi paljude inimeste lood neist tähelepanuväärsetest lastest, keda nad kasvatavad või õpetavad. Uuringu tulemusi kokku pannes juhtus kaks asja. Esmalt tundsin, kuidas mu süda täitus armastuse ja tänutundega. Juba ainuüksi nende lugude lugemine pani mind tundma, nagu seisaksid mu ümber vägevad inglid! Olin ekstaasis, tänades neid imelisi lapsi kohalolu eest meie planeedil. Samuti tundsin kindlust meie ühise tuleviku ees. Jumal ei saadaks siia Maa peale neid erilisi inimesi, kui inimkonna või planeedi tulevik oleks tume. Just nagu inimesed on edasi arenenud ahvi tasandilt, on kristallilapsedki evolutsiooni konkreetne tõend.

Teiseks leidsin selgeid, võiks öelda isegi kristallselgeid mustreid kõikide küsimustikule saabunud vastuste hulgast. Lugesin kümneid sarnaseid lugusid kristallide kohta, näiteks nende suhetest loomade, taimede, kivide ja vanade inimestega. Süüvisin paljudesse kummaliselt sarnastesse lugudesse lastest, kes vanematega telepaatiliselt suhtlevad ... vältides samal ajal verbaalset eneseväljendust.

Paljud vanemad ütlesid: „Ma ei suutnud oma lapsi varem kuidagi indigolaste iseloomujoontega kokku sobitada. Mu noorim laps näis kuidagi teistsugune. Aga kristallilapse kirjeldus sobis täiuslikult!” Enamik vanemaid rääkis, et neil on oma kristallilapsega peaaegu probleemivaba õnnelik suhe. Igal pool kirjeldasid vanemad ja vanavanemad oma kristalle väljenditega „ingel”, „mu elu armastus”, „tõeline rõõm” jne. Märkasin, et ülimalt tundlikud polnud ainult kristallilapsed ise, vaid ka nende vanemad. Kristallide hinged valisid ilmselgelt sellised emmed ja issid, kes suudaksid neile pakkuda vaimselt toitvat kasvukeskkonda. Mõnikord kohtasin kristalle, kes olid kehastunud teadmatuses elavate vanemate lasteks. Sellistel juhtudel olid arenenud valguskandjad nende vanavanemad, kesaitasid laste vaimseid andeid ja teadmisi kaitsta ning lihvida. Enamik vanemaid teadis, et nende kristallilapsed on vaimsed õpetajad, kes näitavad neile, kuidas olla erakordselt armastav ja heatahtlik. Ühel päeval Austraalias Sidneys kristallilastest loengut pidades küsis lõunapausi ajal minult Hay House'i president Reid Tracy: „Mis raamat see on, mida kõik mu käest küsivad? Inimesed tahavad osta kristallilaste raamatut.” Naersin ja vastasin, et sellist raamatut veel ei ole – olin kasutanud ainult seda materjali, mis küsitluste ja kanaldamisega oli minuni jõudnud. Reid võttis teema kokku, öeldes: „Ilmselgelt on inimestele seda raamatut vaja. Kas kirjutaksid selle?” Hetkegi kõhklemata nõustusin. Nüüd hoiate käes selle otsuse tulemust! Ükskõik, kas olete juba lapsevanem või alles saate selleks, olete vanavanem, õpetaja, meditsiinitöötaja või keegi, kes lihtsalt huvitub lastest ja vaimsusest – see raamat on teile teejuhiks ja toeks!

*Doreen Virtue, PhD
Laguna Beach, Kalifornia*